

תת"ע 1873/09/18 - מדינת ישראל נגד מירילשוילי שלום

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 1873-09-18 מדינת ישראל נ' מירילשוילי שלום
תיק חיצוני: 21210525990

בפני	כבוד השופטת ענת יהב
מאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד פזית הירשמן
נגד	
נאשם	מירילשוילי שלום ע"י ב"כ עו"ד סילס

החלטה

בפני בקשת ההגנה, שלא להשיב לאשמה בעניינו של כתב אישום שהוגש כנגד הנאשם ומייחס לו עבירת נהיגה בשכרות, כאן אף אוסיף ואמר שהתביעה, ועוד קודם סיום פרשת ההגנה ביקשה לתקן את כתב האישום על ידי תיקון שעת ביצוע העבירה המופיעה בכתב האישום, כאשר מצאתי לבחון את טענת ההגנה קודם החלטתי לבקשת המאשימה, זאת נוכח הקשר בין שתי בקשות אלו וההשלכה של האחת על האחרת, כך על פי טענת ההגנה.

הרקע:

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של **נהיגה בשכרות**, כאשר, על פי כתב האישום נקבע, כי ביום 15.6.18 בשעה 05:58 ברחוב פרי אליעזר בעיר תל אביב ובכניסה למרינה מצפון, נמצא כי בדגימת אוויר נשוף שנתן כמות אלכוהול של 300 מיקרוגרם העולה על הכמות המותרת על פי החוק **וזאת בניגוד לסעיפים 62(3), 64ב'(א)(3), סעיף 39א' לפקודת התעבורה ובניגוד לתקנה 169א'(1) לתקנות התעבורה.**

ביום 17.2.19 כפר הנאשם באמצעות ב"כ במיוחס, אם כי הודה שהזמן המופיע בכתב האישום, ככזה שבו נתפס נהג, הינו נכון, ובניגוד לכך בהדגשה, כפר בשאר המועדים המופיעים בדוחות שבתיק החקירה, בעקבות כך, נקבע התיק לשמיעת ראיות, כאשר פרשת התביעה נתקלה בקשיים בהבאת עדת תביעה (מטעמים רפואיים), כאן יש להדגיש כי הסכמת ההגנה להגשת ראיות התביעה ניתנה כבר בראשית, אולם המדינה עמדה על זכותה להעדת העדה וזאת על מנת להבהיר את נתון הזמן בו נעצר רכב הנאשם, כשלנתון זה יש השפעה לעניין המועדים האחרים בתיק.

לפיכך, ומאחר שבקשות הדחייה נתמכו במסמכים רפואיים והיו מוצדקים דחיתי את הבאת העדה ואולם לאחר 4 דחיות, מצאתי כי לא ניתן להמשיך ולדחות את הדיון מבלי שיהיה בכך כדי לפגוע בנאשם ועל כן, ניתנה החלטה שיש להגיש את המסמכים בהסכמת ההגנה.

מיד לאחר מכן, הודיעה התביעה "אלה עדיו" ואילו הסנגור פרס את טענתו שאין להשיב לאשמה, שכן לטענתו לא הצליחה התביעה לעמוד בנטל הבאת הראיות, משכך ביקש כי בית המשפט יזכה את הנאשם בלא צורך לחייבו להשיב לאישום, לצורך כך ואילו המאשימה טענה לראיות שהוגשו, לעובדה שביקשה לתקן את שעת העבירה שצוינה בכתב האישום, שכן על פי חומר הראיות שהוגש לבית המשפט, ניתן להבין שמדובר בטעות קולמוס ותו לא.

כאן יש אף להוסיף, כי ביום 7.1.20, ביקשה המאשימה לתקן את כתב האישום, על ידי תיקון שעת עצירת הרכב, שהיא השעה בה נהג הנאשם לשעה 05:32, כאשר לא נתתי החלטה לאור ההשתוות של המאשימה וקבעתי כי עניין זה ידון בהמשך ובמעמד דיון ההוכחות.

"אין להשיב לאשמה" - טענת ההגנה:

לצורך ביסוס טענה זו, ההגנה מצביעה על מועד עצירת רכב הנאשם כזה אשר רשום בכתב האישום, דהיינו 05:58, ומשכך הרי שלטענתה תוצאת בדיקת הינשוף אינה תקינה ואינה חוקית, שכן, ממועד עצירת הרכב לא המתינה המפעילה 15 דקות שלמות כפי שנקבע בנוהל ההפעלה ובפסיקה, אלא אך ורק דקה (בדיקת הינשוף על פי הפלט שסומן ת/6 - החלה בשעה 05:59).

המאשימה בתגובה לטענה:

מבקשת לדחות הטענה, תוך שהיא סוקרת את הראיות שהוצגו באמצעותה, הפנתה לדוחות נוספים המצויים בראיות ואף לראיות נוספים ודוחות שנרשמו על ידי העדה שרשמה את השעה בכתב האישום ומכאן ביקשה להוכיח שאין מדובר אלא בטעות קולמוס שבנקל ניתן להבינה.

דיון והכרעה:

המסגרת הנורמטיבית- סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי (להלן: "חסד"פ):

"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם- בין על פי טענת הנאשם ובין מיוזמתו.."

כאמור ועל פי החוק, לאחר סיום פרשת התביעה, הרי שחייבת לעמוד בחובת הבאת הראיות ברמה של ראיות לכאורה, אולם לא מדובר ברמה הנדרשת לעניין בקשה למעצר תום הליכים- לפי סעיף 21(א)(1) לחסד"פ, אלא בעוצמה נמוכה משמעותית הימנה, שכן ראיות לכאורה לצורך חיוב להשיב לאשמה מתאפיינ **במבחן "כמותי"**, להבדיל מאלו הנבחנות למעצר, שם המדובר **במבחן "איכותי"** (בש"פ 825/98 דחלה).

לעניין זה ראה אף בש"פ 4739/01 **ראובנוב** :

"..הפוטנציאל הראייתי המספיק למעצר איננו הפוטנציאל הלכאורי הדרוש להעברת נטל הראיה, אלא חייב הוא להיות בעל משקל סגולי רב יותר.."

וכן בש"פ 6686/02 אבו זמיל:

"תשתית ראייתית זו מספיקה על מנת להעביר את נטל הבאת הראיות ע"פ סעיף 158 .. אך.. אין היא בעוצמה הדרושה במעצר".

מכאן, שהמשמעות של טענה זו היא, כי אין בראיות אשר הוגשו לבית המשפט מטעם התביעה ואף אם בית משפט ייתן להם את מלוא המשקל והאמון, כדי להביא להרשעתו של הנאשם- ומכאן שאין לחייבו במתן תשובה לאישום.

ככל שזה נוגע ל"כמות" אותן ראיות לכאורה לפי סעיף 158 לחסד"פ נאמר כבר ע"י כבוד השופט שמגר **בע"פ 732/76 מד"י נ' כחלון ואח':**

"בית המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב האישום. ראיות בסיסיות לעניין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא.. ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת הראיות.. מן התביעה לנאשם...

אין לדקדק בשלב דיוני זה כחוט השערה ולערוך בדיקה מסועפת כדי להסיק אם אכן הוכח לכאורה כל פרט שולי וכל יסוד מישני מאלה שהוזכרו באישום. די בכך שיהיו ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום.."

ומן הכלל לפרט:

אכן, צודקת ההגנה כשטוענת, כי אם נקבל את שעת הנהיגה כפי שצוין בכתב האישום (הזמנה לדין ת/1), הרי שאז בדיקת הנשיפה אינה תקינה ולא ניתן לסמוך עליה ואולם ניתוח של הראיות מעלה, כי קבלת טענה זו יש בה יותר מההיתממות ובעיקר יש בה התעלמות מוחלטת מראיות אחרות ברורות המופיעות בתיק וגם אם אינני קובעת כעת מה אחליט בסופו של יום, לא ייתכן שההגנה תסתתר מאחורי נתון אחד בלבד ותזנח מקבץ גדול של ראיות המצוי בתיק וחשוף לעיניה ועיונה והיה עליה לשאול לתחקר ולברר עד תום גם ראיות אלו.

די שאפנה לדוחות נוספים אותם רשמה אותה עדה - **השוטרת עדן עזריה** (שלא התייצבה ומסמכיה הוגשו בהסכמה):

ת/6 - דוח עיכוב - שם נרשם כי הנאשם נהג בשעה 05:32

עמוד 3

ת/7 - דוח פעולה באכיפת שכרות - שם נרשם שהודיעה לנאשם על עיכובו בשעה **05:32** (בסעיף 3 לעמ' 1), באותו הדוח, ציינה שהנאשם הועבר למפעיל הינשוף ענאן בדר בשעה **05:58** ובתחקור החשוד ולאחר שנכשל בבדיקה, צוין על ידי אותה העדה, שנעצר בשעה **05:32**.

לאילו יש להוסיף שמפעיל הינשוף מציין באותו הדוח שקיבל את הנאשם באותה השעה ולאחר שברר ובדק עם השוטרת שחלפו לפחות 15 דקות מאז נעצר רכב הנאשם ושהאיסורים הובהרו לו כדבעי.

כמובן, שעל פי הפסיקה, כפי שהוצגה לעיל, הרי שדי ב"דלות ראיות" ואין לדקדק בשלב הזה כחוט השערה ומשכך, יש בכל אלו כדי לאלץ את הנאשם לענות על האשמה אשר מונחת לפתחו ולתת את הבהרותיו בנושא זה, ככל אשר יחפוץ לעשות כך ולהיחקר בחקירה נגדית.

לאילו יש להוסיף, כי הפסיקה ברורה בנוגע לאפשרות להרשיע נאשם בנהיגה בשכרות, גם שלא באמצעות ממצאים פורנזיים (ראה לעניין זה רע"פ 5443/12 **קלינגר בן דין נ' מדינת ישראל**) והגם שהנאשם לא התנדנד, הרי שקיימים מאפיינים, גם אם קלים, לנהיגה בשכרות שיש לתת עליהם את הדעת, כגון: **"ריח אלכוהול מפיו, הופעה מרושלת, לא הצמיד עקב לאגודל" (בת/7 בבדיקת המאפיינים ותיאורו קודם אותם מבחנים)**, ובעיקר בחקירתו לאחר שביצע את בדיקת הנשיפה, שם אמר ששתה אלכוהול לפני **"שעה וחצי"**, **"צייסר ובירה"** והסביר שיש אינדיקציה לשכרות בבדיקה מן הסיבה **"שאני שתיתי"**.

מכל אלו, ברור כי המאשימה צלחה באמצעות הראיות, שהוגשו עד עתה, לעמוד במבחני הפסיקה לצורך העברת הנטל של מתן תשובה של הנאשם לראיות שהוצגו בפניו והגם שיש קושי באותה השעה המצויינת בהזמנה לדין, לא מצאתי שיש בכך כדי למוטט עד עפר את יתר הראיות שהוצגו בפניו, כך שניתן לומר שאין בכל אלו כדי להצביע על אשמה.

כמובן, שאין בהחלטתי זו הקובעת כי קיימות ראיות להעברת הנטל על הנאשם, כדי להצביע על תוצאת הכרעת הדין בסופו של יום, שכן לא הובררה עד תום גרסת הנאשם, ואין בכל שצוין לעיל כדי לומר האם בסופו של יום יש בכל ראיות התביעה כדי להוכיח מעל לספק סביר את אחריותו של הנאשם בתיק זה.

לאור כל זאת, אני קובעת כי התביעה הרימה את נטל הבאת הראיות ונטל זה עובר על שכמי הנאשם ותגובתו במסגרת פרשת ההגנה ככל שיחפוץ בכך.

תיקון כתב האישום:

לאחר שקבעתי לגופה של הטענה שהעלתה ההגנה שפניי, אפנה לבקשת המדינה לתיקון כתב האישום על דרך שינויה ותיקונה של השעה המופיעה בכתב האישום - **05:58** לשעה **05:32** והגם שמדובר בבקשה שהוגשה לאחר שהות שלא הובהרה עד תום, למעט חוסר תשומת לב של התביעה, אך עדיין מדובר בבקשה שהוגשה לפני תום פרשת התביעה ולא היה בה כדי לשנות את הראיות למעט אותו מסמך שהוא כתב האישום עצמו, ההזמנה לדין.

סעיפים 91 ו- 92 לחסד"פ מסדירים סוגייה זו, כאשר אלו והפסיקה המפרשת נושא זה קובעים, כי בית המשפט רשאי להתיר תיקון שכזה, אם לא מצא שהגנת הנאשם תיפגע או נפגעה "ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן", לרבות חקירה מחדש של עדים שכבר נחקרו, או זימון עדים נוספים (ר' י. קדמי, "על סדר הדין בפלילים", חלק שני כרך א' בעמוד 948 והפסיקה שם).

לאחר שלא מצאתי שאותה הבקשה לתיקון פגעה או תיפגע בהגנת הנאשם, אשר ידע על כלל הראיות בתיק והגם שהחליט לילך בדרך אחת בלבד, הרי שהבחירה באפשרות אחת ודרך אחת אינה אינדיקציה לאותה הפגיעה והנאשם אינו יודע כיצד יחליט בית המשפט לאחר שנפרשות מלוא הראיות בפניו, כמו גם האפשרות שניתן להרשיע אדם על סמך ממצאים שאינם פורנזיים.

כמובן, שככל שירצה הנאשם לזמן עדים נוספים מטעמו, או לזמן עדי תביעה, יגיש בקשה וזו תישקל, זאת בתוך 45 ימים מהיום.

המזכירות תעביר החלטתי לצדדים בנוסף על פרסומה בנט המשפט.

ניתנה היום, כ"ו ניסן תש"פ, 20 אפריל 2020, בהעדר הצדדים.